

גנרל בארקר

היה פעם בארקר גאון צבאי. הוא לבש את מדי הוד מלכותה. ונשא על כתפיו את הדרגות של גנרל. שמו היה בארקר.

אותו גנרל בארקר פקד על גייסות הכובש הבריטי בארץ. ושמר על החוק והסדר מול התפרעויות הנוער העברי, ומעשיה הטורף הנתעבים של מחבלי אצ"ל ולח"י. **בארקר לא נבחר. הוא הכיר את היהודים. הוא ידע דבר אחד: יהודי נשאר יהודי.** יהודי הוא פחדן. יהודי אוהב כסף. אפשר לנצל את תאוות-הבצע של היהודי כדי לשים קץ לתעלולי הפירי החיים המוסתים.

וכך, כיום בהיר אחד, פירסם הגנרל בארקי פקודתיום לאנשיו. הוא פקד עליהם להתייבם כתייעסק יהודיים. הוא אמר להם: "פיג" עו בהם במקום היחידי שבו זה כואב להם — בכיסם!"

ההמשך ידוע. היהודים הרימו ידיים. אצ"ל ולח"י נכנעו. משום כך קיים המנדט הבריטי בפלשתינה (א"י) עד עצם היום הזה...

ט יבעם של גאונים

שכמים ומתוחכמים כמוהם. **יש כיום בארץ הרבה בארקרים קטנים, שאימצו לעצמם את תורתו.** אין הם נבחרים מן ההתפרעויות הערביות בגדה. הם מכירים את הערבים. **ערבי נשאר ערבי.**

ערבי הוא פחדן. ערבי הוא רודף-בצע. הערבים ייכני עו ברגע שייפגעו עסקיהם. הבה נסגור את הגשרים על הירדן, מציע פרופסור בארקר, חוקר בכיר במכון טרווין. נשבת את העסקים של סוחריו שכם. הם כבר ישימו קץ להשתוללות. נפסיק את הזרמת המים לרמאללה. מציע השר-לשעבר בארקר. זה יכניע אותם 'חתישתיים.

הרוב הגדול של המבוגרים רוצה לעסוק בעסקיו. ולכן הוא מעוניין במלך התקין של החיים. אומר שריהמיש-טרה בארקר. נאסר את המסיתים. והשקט יחזור לקדמותו. נאסרו עילים לעבוד בישראל בלי רישיונות-תנועה מטעם המושל. מציע מושל-צבאי-בדימוס. הוא יודע על מה הוא מדבר. במשך הרבה שנים היה מושל מימשל-צבאי כזה על ערביי ישראל. זה הצליח עד-כדי-כך שערביי ישראל הם אזרחים נאמנים, ציונים מושבעים ושונאי רק"ח. בקיצור: פגע בהם במקום היחידי שבו זה כואב להם. בכיסם.

נדרנא בדרבו של הגנרל בארקר, ונצדיח בדיוק כמוהו.

ה נושא רציני מדי

ה לטפל בו בנימה אירונית. כאשר פירסם אותו בארקר את פקודת-היום שלו, אמרנו לעצמנו: כשמו כן הוא. כלב נובח. עם כלב נובח אין להתווכח. צריכים לבעוט בו. היינו צעירים מאד.

כיום, אחרי ששכחה סערת-הרגשות של הימים ההם, אני יכול לתאר לעצמי שאותו בארקר לא היה רשע מרושע, ולא אנטישמי. ייתכן שלא היה אפילו אידיוט גמור. **אולי היה סתם קנזי-צבא נזוף, אובדני-עצות, חסרי-ישע מוד מצב שהוא לא אומן לקראתו.** אולי השתדל להגן על האינטרסים של ארצו כמיטב יכולתו. והתרגו על הטוריסטים שהרגו את אנשיו מסרי בות שהוא לא היה מסוגל להבינן.

מחשבות מעין אלה עלו השבוע במוחי. כאשר נודמן לי לשוחח עם כמה אנשים המפקדים על כוחות הפועלים נגד ההתקוממות הערבית בגדה. אלה הם אנשים נעימי-הליכות, תרבותיים, נאורים. אין הם קלגוסי ברוטאליים. האכזריות היא מהם והלאה. בוודאי צר להם מאד שאנשיהם הורגים ילדים, נשים וגברים. הם פטריוטים נאמנים, אך לא קנאים חשוכים מן הדגם של גוש-אמונים. כאשר ביטאונים זרים משווים אותם לראשי הכיבוש הנאצי באירופה, הם רואים בכך אי-צדק משווע.

מדיבריהם קיבלתי את הרושם שהם אובי דיעצות. און הם מושלים קולוניאליים מוקי צועים. איש לא הכין אותם למצב שבו הם מוצאים את עצמם כעת.

הם שואלים בכנות: מה דעתך? מה לעשות? האם אפשר לסבול הנפת דגל של אש"ף על שער-האריות? איך לנהוג בנערים הזורקים אבנים על חיילי צה"ל? מהי הדרך הטובה ביותר כדי לשים קץ להתפרעויות?

ב אחת הפגישות המיקריות אמרתי לבן-שיחי: הצרה של כולכם היא שמעולם לא הייתם במחתרת. האנשים השולטים כיום במדינה היו חברי אירגון ההגנה,

שלא היה מחתרת אמיתית. אין הם מסוגלים כנל לתאר לעצמם את ריגשותיו של נער מצטרף למחתרת, את תחושותיו של מפגין, את תגובות הציבור, את המכניזם של מרי לאומי.

ואילו אותם שהנהיגו את המחתרות העבריות נמצאים בטרופי משיחי (כמו מנחם בגין); או שהם מוגבלים מדי, מכדי שיוכלו ליישם את חזוניהם האישיות על הזולת (כמו גאולה כהן, למשל). יישום כזה מחייב מאמץ שיכלי

חיילים במרכז הקסבה של שכם

ורישני. ואין הוא מתחום היכולת של קנאים או כסילים. רק מעטים מאנשי המחתרות של או מסוגלים לכך. **זוה חבל. כי כל התשובות למצב הנוכחי כוללות בנסיון המחתרת העברית.**

רק התפקידים התהפכו בתוקף הניסיונות. אנו מוצאים עצמנו שולטים באוכלוסייה זרה, ואילו ה"מתפרעים" וה"טוריסטים" הם עתה יריבינו.

ב עיני המושל

הקולוניאלי נראה תמיד שהרוב בש"ט חים רוצה בשקט. המפגינים והמתפרעים הם מיעוט קטן. בדרך-כלל תלמידית-יכוון או סטודנטים. בעלי-החניות אינם נוטים את דוכניהם כדי להצטרף אליהם. מכאן הגיונם של הבארקרים: אם נעניש את בעלי-החניות על מעשי בניהם המתפרעים, ידאגו האבות לרסן את הבנים.

להלכה: סביר בהחלט. למעשה: מוך מדי כי הטימטומים.

האבות גאים במעשי הבנים. הם אומרים לעצמם: הלואי שהיינו צעירים. הלואי שיכולנו לעמוד, כמוהם, בחוה חשוף מול חיילים יוריים. **תאזוטיהבצע היא תאוות חזקה כבב כד אדם. ככד עם. אך היא כאון וכאפס לעומת תאוות-החרות והגאוה הזאומית. ככד עם.** מי שמעניש את הציבור הרחב על מעשי המפגינים, מעמיק את המרירות והשינאה. הוא יוצר אווירה נוחה להפגנות גדולות יותר. בניו של הציבור הנענש יתגייסו למחתרת בקצב גובר והולך. לפעמים יכול העונש "לשבור" את הציבור — ליום-יומיים. כניעתו היא שעות אופטית. מתחת לפני-הקרקע מתקבצים בינתים כוחות חדשים. להתפרצות הבאה. **"פגע בהם בכיסם" — הוא מרשע לצרות.**

ש בעייה

ששמה דגל. מי שקרא את כתביו של בנימין זאב הרצל יודע, כי דגל הוא יותר מאשר סמרטוט המתנופף ברוח. דגל מעורר רגשות עמוקים. כל מושל קולוניאלי שואל את עצמו: מה לעשות? המפגינים מציפים דגלים עוינים. אם אסבול זאת, אני נכנע להם. לכן: צריכים לאסור את הדגל. להוריד אותו בכוח כשהוא מונף, גם אם זה עולה בדם.

ושוב: לכאורה, סביר. למעשה: בלתי-אפשרי. עדיין לא הומצא כלי-הנשק המסוגל לנצח את הסמרטוט הציבעוני הזה. הוא חזק מכדי רובה, מיקדע או תותח.

אנשים מוכנים למות למען דגל. וכאשר הם מתים, מכסים הדגלים את גופותיהם ומעוררים בקרב מלוויהם רגשות שאין חוקים מהם בלב אנוש.

אתה קורע דגל, ובקילוגה ייתפרו אלפים חדשים. אתה מוריד דגל משערי-האריות, ומחר תמצא אותם ככד בית-ספר. אין חיידק המת-רבה במהירות כמו הדגל. ואין חיידק מסוכן יותר.

הדגל השחור-לבן-ירוק-אדום, המתנופף עתה בהפגנות בגדה, אינו "הדגל של אש"ף". זהו הדגל הלאומי של העם הפלסטיני, המופיע בתצלומים ישנים לפחות מאז 1919. גם אם יתחברו יחד שלושה ענקים, כמו הרקולס, שימשון הגיבור והשר שלמה הליל, הם לא יצליחו לגבור עליו.

מושל למוד-גיסיון יקבע: הנח לדגל. תן להם להניף אותו כאוות-נפשם. זה רע. אבל כל גיסיון למנוע זאת יהיה רע הרבה יותר.

אשר מושל קולוניאלי אינו מבין מה מתרחש בלב המתקוממים נגדו. הוא אומר: "מישהו מסית אותם." צריכים לתפוס את המסיתים, לבודד אותם, לכלוא אותם, לגרש אותם, ואז יבוא הכל על מקומו בשלום. **הגיוני? להיפך. זוהי הוכחה נוספת לכך שגם אם פיקח הופך טיפש, כשהוא נושא בתפקיד כזה.**

ה"מסית" הוא מנהיג לאומי. הוא משפיע, מפני שהוא נערץ על הנוער הנשמע לו. **ברגע שאיש כזה מושלך לכלא, עם או בלי מכות ועינויים, הוא משמש דוגמה אישית. הוא הופך אגדה. דבריו עושים להם כנפיים, כפי תלמידיו.**

ה"מסית" הכלוא משפיע פרימאה יותר. ה"מסית" המ-גורש, הנושא את דבריו ברדיו אש"ף, משפיע פיראלף.

ר וצחיה העם

הלבנים באמריקה המציאו, בשעתם, טיסמה: "האינדיאני הטוב הוא האינדיאני המת". **כד מי שהיה אייפעם במחתרת יודע, כי במרי לאומי נכון ההיפך: המפגין המסוכן בניו תר הוא המפגין המת.**

החלי ש הרג את הוערה לינה נבולטי בחדר-הדרגות בשכם אינו רק רוצח. ומי שמחפה עליו אינו רק חלאה מוסרית, המעורר תיעוב בלב כל אורח וחיל הגון. האני שים האלה הם גם פושעים כלפי עם ישראל. שום סוכן פתח לא יכול היה לבצע מעשה חמור יותר נגד המדינה. **כי ברגע שמתה דינה נבדוסי, הצטרפו אליו פי צעירים נוספים כגדה לתנועת-המרי. זהו חוק בדיעבד בכד התקוממות לאומית.**

הכלל העליון של השילטון הקולוניאלי הגבון צריך להיות: לא תרצח! לעולם אל תספק מארטירים להתי-קוממות. מארטיר מת אחד שווה אלף אנשי-מחתרת חיים. הלוויה היא החזקה שבכד ההפגנות. ותמוי נתו של צעיר, שמסר את נפשו למען הדגל, חזקה אף מן הדגל עצמו.

א ב כן

שואל המפקד, מה לעשות? מהי התשובה? **התשובה היא: אין תשובה. על כל פנים, אין תשובה טכנית. אין פיתרון צבאי או מישטירתי.**

מרי לאומי, אחרי שהחל, אי-אפשר להפסיק אותו. אפשר רק לעכב אותו. **איך לעכב? עדידיו צימצום קיצוני של שוימי הייהחוכך.**

המושל הגבון יפקד על כוחותיו: התרחקו! הניחו להם להפגין. להניף דגלים. לקרוא סיסמות! אל תתערבו! הגנו רק על האוביקטיבים החיוניים ביותר! וגם עליהם — בשכל, מבלי להתגררות, וקודם-כל: מבלי להפיל קורבנות. עד מתי? עד אשר יימצא הפיתרון הפוליטי, בהקדם האפשרי. כל יום העובר בלי פיתרון, מחמיר את המצב ומקטין את התמורה ששיגי תמורת הפינוי.

מהו הפיתרון? משהתחיה מרי לאומי, נותר רק פיתרון אחד: פינוי.

שוב אין ברירה: להישאר או להסתלק. השאלה הי-חידה שנותרה היא: איך להסתלק, באילו נתאים ונסיבות. מתי.

וכל הוויכוחים על "יד קשה" או "יד רכה" אינם אלא פיתוטי-ביצים.

מ י שמוען כיום

מ על עצמו שהוא כסיל או שקרן. גם כשהוא שר בממשלה. ואולי דווקא כשהוא שר בממשלה. ההמשך רשום בסיפרי-הזיכרונות של שרים ומושלים בריטיים, צרפתיים, גרמניים, הולנדיים ופורטוגליים. רבים מהם היו אנשים טובים וחכמים. האם שרי ישראל חכמים יותר מהם? מסופקני. נדמה לי שהם חכמים בלילה. **כמו הגנרל בארקר.**